

si nog ne polomi; množica pa hura! kriči, da je bilo strah in groza. Glejte le — so pravili — koliko mladih bi bila imela, če bi je ne bili pokončali. Celo noč ni bilo pokoja, vse hiše so bile radosti razsvetljene.

Drašek pa se tej prigodbi smeja, da bi mu bil skoro vamp počil, ker je znal in poznal, kaj je bila una stvar. Srečal je namreč, ko je proti mesticu šel, nekega mesarja, ki je nesel polno cajno kolin; berž ko ne mu je smuknila pri prelazu ena iz nje, ktera je ostala pri plotu, in to so plahi mestnjani imeli za grozno pošast, zoper katero se je vzdignila cela vojska. Kašo so imeli za jajca, iz katerih bi se tolika množica mladih zvalila.

Drašeku se je sanjalo celo noč od vojske minulega dneva; vedno mu je bernel po ušesih vesel krič serčnih zmagavcov. Drugo jutro vzdigne glavo, ko je že solnce skoz jaher posejalo na seno, zakaj to noč je mogel spati na štali, ker si nikamor ni upal prosit prenočiša. Umije se pri studenčni kopanji, se lepo Bogu zahvali za dobroto in varstvo pretečene noči, pa gré dalje po svetu.

(Konec sledi.)

Národne pesmice isterških otrok.

Lisica i jěž.

Jěž, jěž,
Brez bregěš, ¹⁾
Kamo grěš?
Uženit se gren.
Uženi se zame,
Pokaži mi zube.
Neću te ja ne;
Imaš vele zube,
Biš mi vse pojila.

Dikla nima fanta;
Da bi brumna ⁵⁾ bila,
Bi si ga dobila.

Večemu, ki se med otroke meša.

Zaspal Pave pod orehom v hladě.
Stani Pave! rosa na te padě.
Neću stati, dokle sunce neprosveti.
Sunce sveti nad merzal studenac;
Tri vile tancaju nad merzal studenac
Med njimi tancal-a ta veli-a. J.

Sokolu.

Sokole, sokole!
Žene su ti jalove,
Na jalovem drěvu,
Kad se vrane skubu;
Jedna reče jegugu,
Druga reče ča ti je?
Sokola mi doma ni,
S kokošami muhe lovi.

Kada se otroci lovijo.

Kamerica škriplje,
Majka sinka ziblje,
Kamerica propade,
Majka sinka popade.

Kosu.

Pleši, pleši čerui kos!
Kak ću plesat kad san bos.
Prodaj konje i vole,
Pak si kupi postole.

Čuku.

Katarina Danku,
Goni kravě vanka,
Na morav, na keršin, ²⁾
Kadar pase čukin sin,
Čuka mat, čuka hći,
Edan otac, to su tri.

Lenobii.

Šla je ženka po vodu;
Ni je bilo devet dan,
Druge žene po delě,
Moja ženka v popelě; ³⁾
Drugi muži po delě,
O moj muž va boškě ⁴⁾
Pod orehom va hladě.

Pridna se ženi.

Ticin, ticin tanca
Za mladega Juranca.

Zapisal J. V.

¹⁾ Ker zdole ni bodlat. ²⁾ Imeni dveh trav. ³⁾ Na ognjišču Iěna. ⁴⁾ V gojzdiću. ⁵⁾ Pridna. ⁶⁾ Lenoba. ⁷⁾ Zagrajena.

Dopisi.

Iz Zagreba 15. aprila. Ž-n. — Kako veselo napreduje slovstvo naše, vam je že navadni dopisnik povedal. Vsaka knjiga, ki pride na dan, naj je s cirilico ali latinico tiskana, se serčno pozdravlja. Naša je! Veselje te na novo uživljene narodne delavnosti nam le ena misel krati, namreč, da narod strada. Po celi Horvatski in Slavonii, razun osečke županije, je strašna suša lanskega leta vse pozneje pridelke, posebno pa koruzo, naš poglavitni živež, tako zaterla, da je še za seme ni. Velikodušni sosedni narod madjarski zaslišal je naš stok; zaslišal ga je, in pomogel je! Ni mi, mislim, treba ponavljati, kako so v Peštu v narodnem kazališču najpervi madjarski plemenitaši igrali v korist našim stradajočim; zadosti je to znano. Pretekli teden prinesli so nam trije madjarski magnati, namreč grofa Béla Festetić in Šandor Karolyi in pa baron Podmanicki nabrane milodare v Zagreb. Hvaležni narod jih je s gromovitim živio- in eljen-klicom v kazališču sprejel, ter jih po doveršeni operi do njih doma spremil. Slava jim! Čul sem od nekega Horvata madjarski in horvaški narod priličiti z dvema hrastoma na eni podlagi stoječima, akoravno s raznimi koreni in debli; kadar razsajala je burja, razsajala je čez obadva; kadar je pa solnce sijalo, sijalo je obema ednako. Tako sta delila žalostne in vesele dni — ne skoz sto, ampak skoz jezero let. Z vejami sta kakor s ramami eden drugzega podpirala, da se vzajemno deržita in krepkeje stojita; ako eden pade, podere tudi drugega; le v slogi eden drugzega jači. Tako se narodi avstrijski, če tudi različni po rodu in jeziku, ne sovražijo več.

Iz Otelce (Angeljske gore na Goriškem) A. M. . . . c.

Letošna zima, ktera je povsod hudo pritiskala, je bila tudi tukajšnjim gorjancom, že po lanski slabi letini dosti revnim, zlo zlo občutljiva. Pomanjkanje potrebnega živeža in ubožstvo je bilo zares veliko, pa vendar ne smem zamolčati, ne tako veliko, da bi bili mogli nekteri otroci že lakote pomirati, kakor so jo malopridni berači okoli trosili, ki radi laži med ljudstvo zanašajo in ž njimi miloserčne ljudi le za toliko večje darove sleparijo. Ko okrajni predstojnik, gosp. Franc Borghi, od tega ubožstva zvedó, se hitro po pomoči okoli ozrejo ter razpošlejo pismo na vso duhovščino ajdovškega okraja, v katerem ginljivo popišejo revščino tukajšnjih prebivavcov in prosijo milih darov za uboge. In glejte! darov, ki so jih častiti dušni pastirji pri svojih dobrih ovčicah s pomočjo županov večidel v denarji nabrali, je bilo kmalo toliko, da se je moglo celih 17 centov turšične moke kupiti, ktero so gospod okrajni predstojnik dali med zares potrebne in kolikor mogoče tudi vredne uboge razdeliti. Došlo je tudi nekoliko ječmena, fižola in jajc. Gosp. Andrej Vertovec, lokalist v Ajdovščini, so še posebej 13 gold. in 35 kr. od dobrotnikov nabrali in ž njimi ubogim gorjancom na pomoč prihiteli. Še posebno radodarnega se je pa skazal gosp. Anton Godina, posestnik v Ajdovščini, kateri je nekatere tukajšne uboge z moko, salom in soljo več časa oskerboval. Hvala, preserčna hvala torej vsem, ki so se usmili svojih revnih bližnjih. Mili Bog naj vam stotero poverne, kar ste dali in bote morebiti še dali!

Iz Tersta 14. apr. — Tudi pri nas so jeli zaperati imenitne gospode, na ktere sum leti, da so v veliki goljufii lanske laške vojske bili tovarši c. kr. podmaršala barona Eynatten-a. Že pred so zaperli gosp. G. Perugia, — v velikonočnih praznikih pa gospode J. Brambilla, D. L. Mandolfo in P. Revoltela. Ker vsi se štejejo med najimenitnejšo kupčijsko gospôdo v Terstu, mi lahko verjamete, kako se je zavzelo celo naše mesto, ko smo slišali, da so take boljarje zaperli, med katerimi je eden, kterege persi kinčijo mnoge častne svetinje. „Triester Zeitg.“ sicer za terdno upa, da v preiskavo djani imenitni gospodje bojo svojo nedolžnost do dobrega spricali, in tudi mi želimo, da bi našemu mestu taka sramota ne ostala; —